

РЕШЕНИЕ

№ 6132

гр. София, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **329** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 61, ал. 2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, вр. чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от А. Г. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Столична община с предявен иск за присъждане на обезщетение в размер на 3642,00 лева за претърпени имуществени вреди от неизплатен годишен платен отпуск за периода от 18.10.2016 г. до 20.12.2017 г. и от 25.06.2018 г. до 22.02.2019 г., неизползван поради незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № СОА16-РД15-10192/18.10.2016 г., отменена със съдебно решение, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното им изплащане. Претендират се и направените по делото разноски.

С Определение от 07.09.2021 г., съдът е допуснал увеличение на иска от 3642.00 лева на 4275.00 лева.

В съдебно заседание ищеца се представлява от адв. Е. Т., който поддържа исковата молба. В хода по същество развива съображения за основателност на исковата молба. Претендира присъждане на направените по делото разноски, за което представя списък.

Ответникът – Столична община, редовно призован, се представлява от юрк. Д. Ж.. В писмена защита, оспорва предявения иск. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за основателност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с доводите на страните, прие следното от фактическа страна :

На 01.09.2016 г., съгласно Заповед № СОА16-РД15-8959/01.09.2016 г., А. Г. П. е назначен на работа в Столична община по служебно правоотношение на длъжността "Главен експерт /В и К/", отдел "Благоустройствени дейности и природни ресурси, зелени политики и градска мобилност" към Дирекция "Териториално планиране". Договореното възнаграждение е в размер на 1500 лева.

На 18.10.2016 г., със Заповед № СОА16-РД15-10192/18.10.2016 г., служебното правоотношение на А. Г. П. е прекратено.

На 31.10.2016 г. е подадена жалба за отмяна на заповедта като незаконна, въз основа на която е образувано адм. дело № 4886/2018 г. по описа на АССГ, 41 с-в. На 27.06.2018 г. с Решение № 4347 по адм. дело № 4886/2018 г. по описа на АССГ, 41 с-в, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на А. Г. П. е отменена. Решението е обжалвано. Образувано е адм.д.№ 12226/2018 г. по описа на ВАС, V отделение. На 13.02.2019 г. с Решение № 2058 по адм. дело № 12226/2018 г. по описа на ВАС, V отделение, първоинстанционното решение е потвърдено.

На 22.02.2019 г. е подадена молба по чл. 122, ал.1 от ЗДСл с рег. № СОА19-ГР94-917/22.02.2019 г. с искане А. Г. П. да бъде възстановен на заеманата преди прекратяването длъжност.

На 22.02.2019 г. със Заповед № СОА19-РД-151593/22.02.2019 г. на кмета на Столична община, А. Г. П. е възстановен на заемана преди прекратяване на трудовото правоотношение длъжност.

За периода от 20.12.2017 г. до 25.06.2018 г. А. Г. П. е работил по трудов договор в [фирма].

Служебното правоотношение на А. Г. П. е прекратено със Заповед № СОА19-РД15-5039/25.04.2019 г. на кмета на Столична община, считано от 30.04.2019 г. На основание чл. 108, ал. 1 от ЗДСл в заповедта е определено обезщетение по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл в размер на 6 работни дни.

Исковата претенция е свързана със заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода, в който ищецът е останал без работа поради незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу надлежен ответник, при което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Исковата претенция е свързана със заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода, в който ищецът е останал без работа поради незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение. За тази претенция ищецът се позовава на Решение на Европейския съд (първи състав) от 25 юни 2020 г. по присъединени дела С-762/18 и С-37/19, с което се извършва тълкуване на член 7 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време и на член 31, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз в смисъл, че практиката на ВКС е несъвместима с правото на Съюза и е довела до лишаване от

обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването на работа.

В соченото решение, Европейският съд приема, че: 1. работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа има право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа и 2. при последващо прекратяване на трудовото правоотношение - след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа, този работник има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

В решението на СЕС се приема, че работникът няма право на платен отпуск, респективно на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, за периода на незаконно уволнение, през който работникът е работил при друг работодател. Отново обръщаме внимание на практиката на ВКС, която не е била обект на обсъждане от страна на СЕС, а именно, че не се дължи обезщетение за оставане без работа на работник или служител, който в шестмесечния период след незаконното уволнение постъпи на друга работа и последва ново прекратяване, от датата на прекратяването от втория работодател до края на шестмесечния период. ВКС сочи, че в този случай липсва причинно-следствена връзка между незаконосъобразното уволнение и последващото оставане без работа. Посоченото тълкуване, респективно даденият отговор по реда на чл. 290 ГПК, следва да се приложи по аналогия и към настоящия казус, тъй като е налице идентитет по отношение на липсата на причинна връзка между оставането без работа и последващо прекратяване на нововъзникнало правоотношение в контекста на дължимост на обезщетение за периода на незаконно уволнение.

Изложеното не води до отпадане на задължението ищеца да докаже исковата си претенция, както и да се установи наличие на причинна връзка между оставането без работа и невъзможността за ползване през това време на платен годишен отпуск, които обстоятелства останаха недоказани по делото.

Ищецът е предявил претенция за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето след прекратяване на сключен трудов договор в периода на незаконно прекратяване на служебното правоотношение до възстановяването му на заеманата преди уволнението служба. В периода от 20.12.2017 г. до 25.06.2018 г. ищецът е бил в трудово правоотношение със [фирма], което не се оспорва от страните. За периода от 26.06.2018 г. до момента на възстановяването на ищеца - 22.02.2019 г. не се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск поради липса на причинна връзка между незаконното прекратяване и оставането без работа. В случая ищецът е останал без работа поради прекратяване на трудовото му правоотношение със [фирма].

В решението на Европейския съд се приема, че за периода на незаконно уволнение работникът е бил в невъзможност да упражнява своя труд. В настоящия случай тази невъзможност като елемент от фактическия състав е отпаднала със сключване на трудовия договор на ищеца със [фирма]. На посочените основания искова претенция за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 26.06.2018 г. до 21.02.2019 г. би била неоснователна. Такава не е и претендирана.

По делото е приета съдебносчетоводна експертиза със задача да установи какъв е броят на дните, които се полагат като платен годишен отпуск на ищеца за посочените в исковата молба периоди и какъв е размерът на дължимото обезщетение. Вещото лице, след като е прецизирано исковите периоди съобразно представените писмени

доказателства, е дало заключение с два варианта - обезщетение за непозлван редовен платен годишен отпуск в размер на 20 дни и обезщетение, изчислено спрямо редовния и допълнителен отпуск за ненормирано работно време в общ размер 29 дни.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и нейните органи отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В резултат на незаконосъобразно издадената от Столична [община] № СОА16-РД15-10192 от 18.10.2016 г. на кмета на СО, за прекратяване на служебното му правоотношение за А. Г. П. са настъпили имуществени вреди, равняващи се на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск, което същият би имал право да получи, ако правоотношението му не беше прекратено незаконосъобразно от органа по назначаването. Действията, от чието изпълнение са настъпили вреди за А. Г. П., се изразяват в издаване на незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното му правоотношение, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Действията на органа по назначаване, доколкото именно той е издал незаконосъобразната заповед за прекратяване служебното правоотношение на А. Г. П. са причината, поради която в периода от датата на прекратяването на служебното правоотношение до датата на възстановяването му на работа служителят не е работил, съответно не е могъл да упражни правото си на платен годишен отпуск /с изключение на периода, когато е работил в [фирма]/. Налице е пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразните действия на Столична община и претърпените от А. Г. П. вреди.

Настоящият съдебен състав намира, че изчисленият от вещото лице размер на дължим отпуск за периода от 01.01.2019 г. до 21.02.2019 г. е неточен и това се установява чрез математическо изчисление, за което не са необходими специални знания. Вещото лице е приело, че за този период дължимият отпуск е 5 дни, което се дължи на закръгляване на периода на месечна база, което е довело до изчисление за по-дълъг период. Математическата точност обаче показва, че за този период, който е 52 дни, обезщетението за непозлван отпуск, изчислен на база 29 дни платен годишен отпуск е 4,13 дни, т.е. 4 дни.

Следователно на А. Г. П. се дължи обезщетение в общ размер на 3785,79 лева, както следва:

1. За периода от 19.10.2016 г. до 31.12.2016 г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 6 дни в брутен размер 428.58 лева. Същите са посочени в Заповедта, поради което не следва да бъдат включвани при настоящото изчисление на присъжданото обезщетение.
2. За периода от 1.01.2017 г. до 19.12.2017 г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 28 дни в брутен размер 2 000.04 лева
3. За периода от 26.06.2018 г. до 31.12.2018 г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 15 дни в брутен размер 1 071.45 лева.
4. За периода от 01.01.2019 г. до 22.02.2019 г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 4 дни в брутен размер 285.72 лева (4x71.43 лева).

За разликата над 3785,79 лева до пълния претендиран размер от 4275.00 лева, съдът ще отхвърли иска.

При този изход на делото основателна е претенцията на ищеца за присъждане на

разноските по делото. Видно от представения списък по чл. 80 от ГПК, вр. чл.144 от АПК разноските на ищеца са в общ размер на 895.00 лева – заплатени държавна такса, такса за издаване на съдебно удостоверение, депозит за изготвяне на съдебносчетоводна експертиза и адвокатски хонорар. По делото не е направено възражение от страна на ответника за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. При това положение и съгласно чл. 143, ал.1 от АПК в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 895.00 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Г. П., ЕГН [ЕГН] сумата от 3785,79 лева за претърпени имуществени вреди от неизплатен платен годишен отпуск за периода от 18.10.2016 г. до 20.12.2017 г. и от 25.06.2018 г. до 22.02.2019 г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното им изплащане като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 3785,79 лева до пълния претендиран размер от 4275.00 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Г. П., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 895.00 (осемстотин деветдесет и пет) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК препис от решението ДА СЕ ИЗПРАТИ на страните.

СЪДИЯ: